

Velikonoce 2002

aneb

... jaro je taky... ale zima taky!

VELIKONOCE 2002

29.3. – 1.4. 2002

Tak a máme tady Velikonoce a s nimi i prodloužený víkend. Což je samozřejmě paráda a stálo by za to vyrazit někam daleko. Sním o Šumavě, o Jizerských horách nebo o Krkonoších. Jenže to všechno naráží na problém ubytování, dopravy a také na fakt, že v minulých dnech většinu našich hor nečekaně pokryla sněhová pokrývka. A tak Dig s Martinem koumali a koumali až vykoumali následující postup: v pátek dojedeme do Košátek k Martinovi na chatu, v sobotu přejedeme do Lužan u Jičina, do víkendového sídla našeho kamaráda Tomáše, a v neděli nás bude na Kozákové čekat Martinův dědeček s babičkou ve své chaloupce. A na mě zbylo už jen vymyslet a připravit nějakou pěknou a zajímavou trasu.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Praha	0	348	0	0	13

Pátek 29.3.

Scházíme se jako obvykle po třetí hodině v Jeskyni. Je tu Martin a přichází Dig. Tereza nevyjede, protože je na školním zájezdu. Dále očekáváme účast Pavla, který za námi, jak je jeho zvykem, dojede zítra ráno do Košátek. A také s sebou dneska budeme mít nováčka. Přidá se k nám Šimon, bratranec mojí kolegyně z práce a nyní také můj kolega, kterého většina poznala na horách.

A jak se tak balíme a připravujeme na výjezd, všimla jsem si, že s mým kolem není něco v pořádku. To není moje kolo. Nebo je? Tak sakra, co je na něm divného? Aha, nová paluba. Hmmm, to je ale moc pěkné, koukám, že mi Dig připravil překvapeničko. A už se také chystá zaučit mě, jak se s tím pracuje, protože kromě paluby mám také nové ovládání v prstýnkách na řidítkách. No zatím jsem z toho zmatená, které tlačítko je na co, ale snad se mi to časem nějak zažije. A hele, kdo je tady: řítí se sem Šimon. A zároveň s ním přijela i Marcela, která ani nyní nevyjede, ale přišla nás alespoň povzbudit. Šimon přijel a hned je ho všude plno. Jede na kole svoji sestru a protože nemá nosič, poveze si věci v batohu na zádech. No to mu tedy nezavidíme.

Ale dost debat, jsme tu všichni a tak vyrážíme. Opět jedeme nejprve nakoupit do Plusu, protože je tam jednak docela levně a jednak to máme skoro při cestě. Marcela šlape kousek s námi. V obchodě je legrace. Vymýšlíme s Martinem, co budeme vařit, a různě se dohadujeme, kdo co bude platit, protože si každý kupuje něco pro sebe a něco se kupuje společně; no a docela je to legrace.

Nakonec jsme to nějak vymysleli, každý zaplatil část a jedeme odsud. Diga trápí jakási chřípka, ale tvrdí, že to vyléčí jízdou a slivovicí, kterou čas od času usosává. Jedeme na Spojovací a proplétáme se mezi paneláky. Úběc jsem ten manévr nepochopila. Prý je to kvůli tomu, abychom se vyhnuli nějaké jednosměrce, ale moc jsme si nepomohli, protože jsme stejně vjeli do další jednosměrky. Nakonec jsme jeli po

chodníku. No nic ☺. Na Spojovací se s námi loučí Marcela. Dál se jí s námi jet nechce a vrací se domů.

A my frčíme klasickou výjezdovou cestou kolem rybníků na Černý Most, dále přes Vinoř, Radonice, Zápy až do Brandýsa nad Labem. Jede se pěkně a neděje se nic zajímavého. Je krásné počasí, na to, jaká byla v posledních dnech zima. A stejně počasí, ba dokonce i lepší, nám slibují na celý víkend.

V Brandýse Dig odbočil a pojedeme pro změnu po jiné trase než obvykle, a to přes Kostelec nad Labem. Jedu vzadu se Šimonem, slunce se kloní k západu a před námi v dáli jsou vidět kostelecké komíny. Ale vůbec se nepřibližují! Konečně jsme tady. Kluci na nás čekají. Docela se ochladilo, tak se raději maličko přoblekáme. Za Kostelcem míříme na Ušetaty a už je dočista tma. Zápasím s novým spínačem na přední světlo a pak najednou blik a světlo přestalo svítit. Ve Ušetatech brzdíme na náměstí a Dig mi mění žárovíčku. Mezitím kluci vymysleli, že by to chtělo k těm buřtům, co si budeme večer grilovat, kapku pivečka. A usilovně přemýšlí, do čeho by ho s sebou natankovali. No, do Byšic mají na to přemýšlení ještě dost času.

Cesta nám pěkně ubíhá, už jsme v Byšicích. Zastavili jsme u hospody. Kluci vyprázdnili jednu PET láhev a druhou vyžebřali v výčepu, takže už mají pivo kam načepovat. A zbývá nám poslední kopečky do Košátek. Na cestu nám svítí měsíc. Včera byl úplněk. Než jsme se nadáli, jsme u chaty. Ujímáme se ihned prací spojených s pobytem tady: vyklízení verandy, topení, vaření čaje a příprava buřtů. Ty jsou nařezané hned a brzy se krásně opékají,

Urychlování protonových částic při ohřívání buřtů.

takže je věča cobudup. Mňam mňam. Po večeri kluci dopijí pivo a povídáme si.

Nějak se nám ale klíží očka, no copak copak? Je teprve půl desáté. Ale i tak se odebíráme na kutě a uvidíme, co přinese nový den. Dobrou noc. Mrk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Košátky	42,5	395	46,5	17,6	5-14

Ráno 29.3. sobota

Všichni ještě chrnějí a tak píšu do Psiona. Nevím ale, kolik je hodin a ráda bych to věděla, protože má přijet ještě Pavel. A také potřebuji na záchod a netuším kam. Martine, pomoc vstávej. Nakonec jsem se trošku poštrachala v Psionovi a jestli v něm jde dobře čas, tak ještě není ani půl osmé a to pánové nebudou rádi, když je vzbudím. A hurá, Martin je vzhůru. Popisuje mi, kudy do kadibudky. Napodruhé jsem ji našla 😊. Venku je nádherně. Svítí slunce a je už docela teplo. Tak kluci, vstávejte už a nemračte se na mě!

Ke snídani vaříme čaj a Martin s sebou veze dědečkovu domácí tlačenku, ocet a cibuli. Pořád nám tvrdil, že veze jenom malý kousek na ochutnání, ale nakonec je toho hrozná hromada. Kluci to ovšem hravě zdovali, ani jsem to nečekala. Já se mezitím cpu skopovým (beránkem). Vyprávíme si, jak k večeru Dig vlivem nachlazení pochruoval a Martin říká, že chrápal i Šimon ležící za stěnou.

Snídáme a je půl deváté, když přišla SMS od Pavla, ať vstáváme, že už je u brány. Martin mu šel otevřít a jaké bylo jeho překvapení, když už jsme byli skoro po

snidani. On totiž čekal, že budeme ještě vyspávat. Čaj a beránka si ale s námi rád dal.

V půl desáté vyrážíme. Je moc krásné počasí.

Vyjíždíme z Košátek na Kropáčovu Vrutici a dál podle připraveného rozpisu trasy. Pěkně to sviští. Začíná se oteplovat a shazujeme ze sebe oblečení. V Chotětově mají otevřenou samošku. Šimona napadlo, že bychom mohli koupit čaj, jehož zásoby jsou povážlivě tenké.

Pak probíhá mohutné dofukování, oprava pumpiček a motání se při výjezdu ven z městečka. Nakonec jsme nějak našli tu správnou silnici a jedeme dál. Je to kolem docela hezké, takové lehce zvlněné; pochvaluji si, jakou jsem udělala pěknou trasu. Ještě se přiteplilo a kluci se svlékají do kraťasů. Projíždíme kolem Jabkenické obory. Je to tu fakt moc hezké. Blížíme se k Třinci, pardon Křinci. Z ničeho nic je před námi prudký kopec dolů. Byl to moc pěkný sjezd. Dole Martin ničí vrbu. Oznámila jsem totiž pánům, že letos to žádnou anténou, ani praporcem, ani drátem z kola, ani jiným podobným načiním NEPLATÍ. Že nevíte, co neplatí? Napovím: v pondělí jsou velikonoce.

Křinec. Je to nějaké větší sídlo, tak zvažujeme možnost jít se najíst, ale nakonec jsme se dohodli, že pojedeme do Rožďalovic. Není to daleko, jsou už dokonce vidět věže nějaké tamní stavby.

Mrk.

Rožďalovice.

Mají to tu docela hezké, ale nevařej tady. Prý až v Kopidlně. To je ještě dalších 10 km. No, co se dá dělat. Hlad narůstá, tak musíme jet rychle, abychom nezdechli na prázdné břicho. Jede se velmi hezky. Za chvíli jsme na náměstí a parkujeme před hospodou. Mají tady předzahrádku. To je moc dobře. Chceme jíst venku na sluníčku.

Vše je tedy maximálně pozitivní. Akorát Markéta bublá, protože na jídelním lístku není knedlo vepřo. Dig.

No to víte, člověk (ženská) se těší na nějaké obyčejné klasické české jídlo. Mrk.

Oběd byl báječný, odpočinek na sluníčku taky, tak zas abychom jeli. Chceme totiž nutně použít nějakou blízkou louku na válení se. Jedeme kus po hlavní. Ztratil se nám Pavel. On se vlastně neztratil, jen nabral trochu zpoždění a díky tomu pak zůstal viset na spuštěných šraňkách. No ale už je tu, tak vzhůru na tu louku. A to doslova. Je to tu do kopce. Pořád je hezky. Za lesíkem je konečně ten jediný nejsprávnější kousek pole, kde se budeme válet. Jo, funguje to.

Nádhera. Během této činnosti konzumujeme sladkosti a sledujeme křepelky. Markéta se rozhodla je doběhnout a zkontrolovat jejich finanční situaci, jestli skutečně mají „pět peněz“. Ale křepelky, přestože mají maličké nožičky, umějí

pěkně upalovat. Ty nedohoní ani berňák. Markéta se zklamaně vrací. Kolem projela desetičlenná tlupa cyklojezdců. Je jich plná silnice. Asi za hodinu se zvedáme a pokračujeme v jízdě. Slunce pořád hřeje, ale už ubírá. Do Lužan je to kousek po docela slušných silnicích. Jede se nádherně. Než bys 763x řekl Krleš, byli jsme u chalupy. Přivítali jsme se s přítomnými Tomášem, Blankou a jejich kamarády a šli na procházku. Obešli jsme Lužanský rybník

a za šera se vrátili.

Připravili jsme večeri

a po ní sledovali Jurský park II. Nejspíš jsme ho dokoukali, ale já si to nepamatuji. Tak dobrou. Dig

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Lužany	54	476	81	17	2-29

Ráno 31.3. neděle

Budím se a všichni ještě chrupou. Po chvíli se budí i Pavel a oznamuje, že je 7 hodin. A protože v noci nastala změna času, je už vlastně 8. Otevřené oči má i Dig. A pak i Martin,

ale podle toho, jak se tváří to vypadá, že je s něčím nespokojen. Už nemůžu vydržet ležet a tak vstávám a jdu vedle vařit čaj a chystat snidani. Po chvíli všichni neochotně vstávají. Venku je hezky, tak budeme snidat venku. Všechno jsme nanosili ven a už dlabeme. Mazance, zbylé rohlíky, chleba a salám.

Pak balíme, Dig centruje moje kolo, protože mě včera opustil jeden drát, a pak už jedeme odsud. Domáci jedou kousek s námi. Frčíme do Chotče a tam uhýbáme na Novou Paku. Tomáš s Blankou se odpojili a jedou jinam. A nám nastal horor neb začínáme stoupat. Vypadá to zpočátku nevinně, ale posléze se už pěkně potíme, my i naše převody. Do Nové Paky je to přes pěkných pár kopečků. Skoro jako v té pohádce Za devatero horami... Konečně se objevily novopacké komíny. Sjíždíme do údolí a přejíždíme do Staré Paky. Tam odbočujeme na Jilemnici. Objevil se první sníh,

sice je ho jenom troška, ale přeci. Maličko jsme se zkouovali, posvačili a jedeme vstříc dalším kopcům. Je to tu ale moc pěkné a nahore máme krásné výhledy na zasněžené Krkonoše v dáli.

Sjíždíme serpentiny po rozbité silnici a blížíme se k Jilemnici. Mistry jsou kolem nás zbytky sněhu, zejména pod lesem a na severních svazích. Za stromy vykukují Krkonoše a je vidět, že tam mají sněhu spoustu. Najednou je tu sešup. V lese kolem je spousta sněhu, až z toho jde zima. Ocitli jsme se v Jilemnici. Máme za sebou teprve asi 30 km, ale je poledne a obáváme se, že za Jilemnici nebude nic, kde by byla hospoda. Tak jsme se rozhodli, že půjdeme na oběd tady. Hned v první hospodě na kraji města jsme byli úspěšní. Parkujeme kola a odebíráme se do lokálu v prvním patře. Jsme tu sami. Dala jsem si slepici na paprice, Dig studentský řízek, Martin nějaký hovězí plátek s knedlíky, Šimon vepřového vrabce s 10 knedlíky a Pavel jenom polívku. Máme to všichni moc dobré, jen Šimon má trošku problém s tím množstvím knedlíků. Celou dobu nám tvrdí, že si myslí, že k tomu vrabci dostane bramborové. Ale nakonec to statečně zdolal. I obsluha z něj má legraci, obchází kolem dokola náš stůl a Šimona popichuje: „Ještě jeden knedlíček?“ A podobně. Po jídle platíme. Dig jim věnoval děkovátko, protože nám moc chutnalo a bylo to tady příjemné a levné. Pak frčíme dál.

Projíždíme Jilemnici, odbočujeme doleva a uháníme kus po hlavním tahu na Harrachov. Než jsme se nadáli, jsme v Poniklé a jedeme dál. Na tomhle úseku to jede fakt skvěle. Člověk by neřekl, že jsme v Krkonoších. Sněhu kolem přibývá, leckde je ho třeba i celá stráž. Kousek za Poniklou odbočujeme doleva na nenápadnou asfaltku, po které vede modrá turistická značka do Vysokého nad Jizerou. A nastala sranda, neboť všude kolem je docela hodně sněhu a trošku ho je i na silnici. Šimon volá, že nemá blatníky. Silnice vede dost brutálně do kopce. Řadíme nelehčí převody a zvolna stoupáme. Na jednom místě je spousta pěkného sněhu. Kluci jedou vepředu, zastavují a už mě kouluji.

No to jim nedaruju! Musím jim to nějak oplatit. Škoda, že nemám pořádný boty, protože botasky mám hned promočený, jak jsem se do sněhu propadla. Dalo by se tu i

bobovat, ale nemáme na čem, tak raději pokračujeme. Kopec je to tedy pořádný, 4 kilometry vstře nahoru.

Nahoře jsou nádherně vidět Krkonoše. Jsme kousek od Lysé hory a od Rokytnice nad Jizerou. Chvilku odpočíváme, byla to pěkná makačka vyjet sem nahoru. A pak jedeme dál, čeká nás super sjezd v délce několika kilometrů. U Roztokách u Semil provádíme menší změnu trasy. Pojedeme rovnou do Železného Brodu. Vypadá to totiž, že silnice vede přímo podél Jizery. Ale co to je? Kam to stoupáme? Že bychom jeli blbě? Koukám do mapy a opravdu. Jedeme dobře. Jenže ještě musíme vystoupat a to pěkně vysoko.

Nahoře je moc pěkná vesnice, jmenuje se Horská Kamenice

a je z ní nádherný výhled do okolí Zejměna Kozáků se před námi tyčí v celé své kráse. No potěš, teď to sjedeme dolů do železného Brodu a pak si to pěkně celé vyšlapeme zase nahoru. No to je fajn!

Začínám toho mít plné kecky a myslím, že ostatní také. Ale teď nás čeká parádní sjezd. A už to jede, letí, fičí... Za chvíli jsme dole. Zdá se nám to tu nějak povědomé. No jo, jasně! Tudy jsme se vraceli na oně legendární výpravě Velikonoce '99 při přejezdu Tanvald – Praha. Stoupáme do šíleného kopce na Semily. Jsem už pěkně unavená a courám se za ostatními. Jedu skoro krokem. V Pelechově odbočujeme a pořád stoupáme. Už tu není tak prudký kopec a vrchol Kozákova se konečně přibližuje. V Záhoří zase odbočujeme. Silnice je nepěkně rozbitá a jede se po ní velmi nedobře. Mimo to se stoupání zase přišťovalo. Pavel a Šimon kolo vedou, ale jdou stejně rychle (nebo pomalu?) jako my co jedeme. Pak je tady poslední křižovatka. Prý to můžeme vzdát a jet přímo do vesnice Komárov, kde dneska spíme. Nachází se totiž na úbočí Kozákova, zhruba ve stejné výšce jako jsme teď. A na vrchol je to doprava 1,5 km ostře nahoru. Kluci se tváří, jako že je to rozhodnutí na mně, ale jako by mě neznali. Přeci to nevzdáme teď, když už jsme skoro nahoře. Určitě je to tam hezký... Nakonec s výstupem nahoru všichni sami rádi souhlasí a tak jedeme. Je to docela šílené. Jedu na nejlehčí převody a každou chvíli odpočívám. Pavel a Šimon zase jdou pěšky. Dig s Martinem mi ujeli. Nechápu, kde se v nich bere tolik síly a energie, že jsou schopni pořád ještě jet. Konečně jsme nahoře. Vrchol Kozákova 744 metrů nad mořem je dobyt!

Mrk.

Ukaž. Hm, už jsme tu. No nic moc. Je tu rozhledna, nějaká chata, parkujou tu auta, potloukaj se tu lidi, a jinak nic.

Dig

Kluci jdou koupit Tatranky. Podrobnějším průzkumem zjišťuju, že bohužel není skoro žádný výhled, protože je opar. Ale stálo to za to, pocit je to perfektní! Mrk.

Akotát mě z toho pocitu nějak bolejí nohy.

Mtn.

Dáváme si nějaké sladkosti a z vrcholku shlížíme na naši zemičku. Trochu mi to tu připomíná závěr filmu „Bohové musí být šílení“, kde Xi-Xao došel na konec světa. Tady z mlhy vykukují Trosky a ještě nějaké další kopečky Českého Ráje. A pak už sjíždíme asi kilometr do Komárova. Dig, Martin a Šimon to vzali zkratkou po louce, kde bývá v zimě sjezdovka, já s Pavlem jedeme spořádaně po silnici. A jsme tady. Kluci si sdělují zážitky z cesty terénem, zejména Šimon nadává na to, že je celý od bahna.

V chaloupce Martinova dědečka a babičky jsme byli pěkně uvítáni a pozvani na čaj. Jsem nějaká hotová.

Kluci jdou po čaji na procházku, aby rozhodili namožené svaly, ale já nejdu. Vyhrívám se u kamen. Když se pánové z vycházky vrátili, dostali jsme výborný guláš a horu knedlíků.

Všichni se tady o nás móóó krásně starají! Pak jsme ještě chvíli debatili u piva, ale únava nás zahrnala v půl desáté na kutě.

Byli jsme uloženi do postýlek a tak dobrou noc.

Mrk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Komárov	47,5	551	75,5	14	5-25

Ráno 1.4. pondělí

Vstáváme brzy, budiček je asi v půl osmé, jak jsme si objednali. Musíme dneska dojet do Prahy a je to něco přes 100 kilometrů. No ale co to je? Jdu si poklidně na záchod, když se za mnou objevil Dig s Martinem, v ruce pomlázky. Kde je mohli vzít? Ty, co Martin nařezal, zapomněli v Lužanech. Ale na další vymýšlení nemám čas, protože už mě šlehají. Au! To bolí! Utíkám před nimi do stodoly, kde máme kola. Dveře nejdou otevřít, hergot sakra, nechte mě bejt! To bolí! Ztracenej svátek tyhle Velikonoce! Konečně jsem vevnitř! Lovím v báglech výslužku pro kluky, aby už dali pokoj. Ale ne! Pomlázky se teď ocitly v rukou Pavla a Šimona a tak se opakuje můj úprk do stodoly. Konečně jsou všichni spokojeni a můžeme poklidně snídat.

Dostáváme sekanou a bramborový salát a pak vyrážíme. Je teprve krátce po deváté. Nesmělé paprsky probouzejícího se slunce slibují hezký den, ale zatím je chladno a nad krajem se válí opar. Čeká nás sjezd, tak si nasazujeme čelenky a čepice a už frčíme. Projíždíme vesničky na úbočí Kozákova, mijíme spousty koledníků, někde i třeba děvčata mají v ruce pomlázky. To kdybych věděla tak před hodinou, že to tady platí i obráceně ... ☺

Je to nádherný sjezd v délce několika kilometrů. Dole máme neuvěřitelnou průměrku 35 km/hod. Martin bublá, protože si zapomněl vynulovat tachometr. Zastavujeme jenom na kratičkou chvílku a pak frčíme dál na Hrubou skálu. Je to kousek nahoru a pak zase dolů. Neměla jsem v úmyslu jet až nahoru, ale vlivem nějaké chyby v navigaci jsme se ocitli na cestě směřující nahoru do skal a k zámku, ale nikomu to nevadí, protože je to tady nádherné. Projíždíme skalním městem.

Akorát se tady motá spousta lidí. Na silnici potom trošku zmatkují, protože je tady hejno silniček proplétajících se mezi skalami a nějak se tu nemůžu zorientovat, ale nakonec jsem se za pomoci ostatních našla a jedeme dál. Zajíždíme k zámku Hrubá skála, ale je z něj udělaný nějaký hotel a ani na vyhlídku nás nepusti bez zaplacení tučného vstupného, tak frčíme pryč. Silnice se kroutí mezi skalami, občas je

vidět pěkně hluboko dolů mezi skalní průrvy Jede se tu moc hezky. Akorát mně to nějak netáhne. Už mám podezření na nějaký prasklý drát nebo drhnoucí brzdy, ale kolo se točí normálně.

Vyjeli jsme z lesa a máme nádherný výhled na Trosky.

V příkopě u silnice svačíme a pak pokračujeme dál na Sobotku. Nejedeme ale přímo do ní, nýbrž ji objíždíme přes Osek. Je ale pěkně vidět zámek Humprecht na kopci u Sobotky.

Už je to tu méně zvlňně a jede se mi lépe. Najeli jsme na hlavní silnici na Mladou Boleslav a nasadili neuvěřitelné tempo. 21 km jsme zdolali za méně než

hodinu. Ale v Boleslavi potřebuji chvíli pauzu na vzpomínání se a také je nutné vymyslet, jak se vymotáme z města na tu správnou výpadovku.

Nakonec nás odsud vyvádí Dig, protože jako jediný ví kudy. Je to taková ta stará cesta podél dálnice. I já jsem si vzpomněla, že už jsem tudy vlastně jela. Opar se už dávno rozplynul a nádherně svítí sluníčko. Je čas oběda a jsme od Prahy už jenom kousek. A protože s sebou vezeme spousty jídla, je rozhodnuto, že si dáme oběd ze zásob na nějakém pěkném místě. U Pískové Lhotě zastavujeme u rybníčku na návsi a dojídáme zbytky chleba a čokoládového beránka, kterého si kluci ráno vykoledovali, a vyhříváme se na sluníčku. Pavel se Šimonem pospíchají do Prahy, a tak se chvíli řeší, jestli se od nás odpojí a pojedou sami. Nakonec se zvedáme všichni a jedeme ku Praze. Jede se báječně. Netrvá dlouho a jsme v Brandýse nad Labem. A teprve tady se rozdělujeme. Pavel se Šimonem pojedou rovnou do Prahy a já s Martinem a s Digem jdeme na jedno orosené do hospůdky u silnice na Zápy. Usvětlujeme klukům, kudy se odsud nejlépe do matičky stověžaté dostanou a doufáme, že nezabloudí. Loučíme se a pak už u piva pozorujeme cvrkot na vlakovém přejezdu. Zejména provádíme statistické pozorování, kolik lidí respektuje červenou značku STOP a u přejezdu bez závor. Je to tak půl na půl.

Po osvěžení se zvedáme a jedeme do Prahy. Už se neděje nic významného, co by stálo za záznam. Martin cestou ještě volá Tereze, aby nás přišla přivítat. Příjezd do Jeskyně nastal v 19:00. A chvílku za námi dorazila i Tereza.

Bylo to moc a moc pěkné. A i přes dnešních více jak 100 kilometrů jsme jen málo unavení, trošičku opálení a tak nezbývá než dodat: Sláva nazdar výletu, nezmokli jsme, už jsme tu. Mrk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Praha	61	659	108	18,5	8-22

Epilog:

- Stoupání na Kozákov mělo dle autoatlasu místy až 13 % !! *Tohle vědět, tak tam nejedu. DIG.*
- Pavel se v týdnu poté přiznal, že když se se Šimonem odpojili, trošičku kufrovali a že na tu hlavní silnici, které se chtěli vyhnout, přeci jenom najeli.

Celková technická data:

Pět jízdychtivých...: Šimon, Martin, Pavel,
Markéta, a Dig

Účast

Oficiálně priznaná
kilometráž

311 km

Promočená

Příště

Trasa výpravy		
Praha Žižkov	Tuř	Lestkov
Brandýs n.L.	Kacákova Lhota	Radostná p.K.
Všetaty	Řeheč	Svatoňovice
Byšice	Úlibice	Karlovice
<u>Košátky</u>	<u>Lužany</u>	Sedmihorky
Kropáčova Vrutice	Choteč	Hrubá Skála
Sušno	Hřidelec	Krčkovice
Hřivno	Nová Paka	Libošovice
Chotětov	Stará Paka	Osek
Horky	Karlov	Horní Bousov
Luštěnice	Roztoky u J. Jilemnice	Sukorady
Charvatce	Víchová nad J.	Židněves
Jabkenice	Poniklá	Ml.Boleslav
Mcery	Vysoké n.J.	Brodce
Sovenice	Roztoky u S.	Benátky n.J.
Bošín	Jesenný	Brandýs n.L.
Křinec	Bozkov	Zápy
Podlužany	Železný Brod	Praha Žižkov
Rožd'alovice	Chloudov	
Mlýnec	Dlouhý	
Kopidlno	Smrčí	
Jičíněves	Záhoří	
Slatiny	Kozákov	
Milíčeves	<u>Komárov</u>	
Malá Strana	Kozákov	

© Hell's Tour+ 2002
„DIG“ & „Mrk“
Neprodejné